

איש זר אחרי מותנו. וזו עליך לדעת: אם לא אמצא ילד, לא אחזור הביתה."
הוא מילא שק באוכל וכיסים עם כסף, נפרד מאשתו ויצא לדרך.

הלך הרבה זמן אך לא הצליח למצוא לו ילד ויום אחד הגיע ליער שהעצים בו היו כה צפופים שאור לא יכול היה לעבור בין הענפים.

הוא נעצר כשראה את המקום הזה ותחילה פחד ללכת לשם אך אחר כך נזכר במימרה עתיקה "זה הבלתי צפוי שנוהג לקרות" וחשב שאולי במקום הזה ימצא את הילד שחיפש. לכן אזר אומץ ונכנס ליער.

אינני יודע כמה זמן הלך שם אך בסוף ראה מערה שנראתה לו עוד יותר חשוכה מהיער עצמו הוא עצר, אבל אז הרגיש דחף חזק שאמר לו להיכנס, ובלב רועד מפחד צעד פנימה.

תחילה עמד בפתח ולא העז להתקדם אפילו צעד אחד, אבל אז עשה צעדים אחדים ופתאום ראה אור מנצנץ. זה עודד אותו והוא כוון את צעדיו ישר אל האור הזה, עד שהגיע למקום בו ישב מתבודד

לפני זמן רב קרו דברים אלה, ואילו לא קרו הסיפור לא היה מסופר לעולם. אבל היו אלה הזמנים בהם הזאבים והכבשים חיו ביחד בדיר והרועים אכלו בשדה עם המלך והמלכה.

ובכן ילדים, בזמנים אלה חי אדם אחד. הוא היה לפחות בן מאה שנה אם לא עשרים שנה יותר. וגם אישתו הייתה זקנה מאוד, כמה זקנה אינני יודע, אך היו שאמרו כי גילה היה כמו גיל האלים היוונים.

הם חיו מאושרים ביחד, אבל היו יכולים להיות מאושרים יותר אילו היו להם ילדים. הם לעתים קרובות ישבו ליד האש ושוחחו איך היו מגדלים ילדים, אילו היו להם כאלה בביתם.

ויום אחד הזקן אמר לאשתו "שמעי-נא!"
"מה תרצה?" שאלה.

"תני לי קצת כסף מהארון ואני אלך למסע ארוך ואחפש לנו ילד. קשה לי לחשוב שביתנו יגיע לידי

זקן, בעל זקן לבן ארוך, קורא בספר.
המתבודד לא שמע את צעדיו, או אולי לא רצה
לשמע אותן והמשיך לקרוא בספרו. הזקן המתין
רגעים אחדים, ואחר כך נפל על ברכיו ואמר "בוקר
טוב, איש קדוש!" אך היה זה כאילו דיבר אל סלע.
"בוקר טוב, איש קדוש!" חזר על דבריו הזקן, קצת
יותר חזק מאשר קודם, והפעם המתבודד קרא לו
להתקרב. "בני" הוא לחש בקול שהדהד בכל
המערה "מה מביא אתך למקום החשוך והקודר
הזה? עברו מאות שנים מאז שראיתי פני בן-אדם
ולא האמנתי שאראה עוד כאלה."
"מצוקתי הביאה אותי הנה" ענה הזקן "אין לי ילדים
ואני וגם אשתי מתגעגעים לילד. לכן עזבתי את
ביתי ויצאתי לעולם רחב בתקווה שאמצא מה שאני
מחפש."
המתבודד הרים תפוח עץ מהאדמה ונתן לו אותו
באומרו "תאכל חצי ממנו ותן את היתר לאשתך,
ותפסיק לנדוד בעולם."
הזקן נשק רגליו של המתבודד, הודה לו ועזב את
המערה. הוא מיהר בדרכו ביער, כמה שרק החושך

יאפשר זאת ובסוף יצא לשדה מלא פרחים. האור
הבוהק ממש סינוור אותו. פתאום הוא הרגיש צמא
נורא ובצריבה איזמה בגרונו. הוא הביט סביב
בתקווה למצוא פלג מים, אך לא ראה כזה. לשונו
נעשתה יבשה וצריבה בגרון החמירה. ואז לקח את
התפוח שקיבל מהמתבודד ונגס בו. הצמא הציק לו
כל כך ששכח מה אמר לו המתבודד, והוא אכל לא
רק את חצי התפוח אלא גם את המחצית שאמורה
הייתה לאכול אשתו. ומיד אחר כך נרדם חזק.
כשהתעורר, ראה משהו מוזר המונח על תל, לא
רחוק ממנו, בין קבוצת ורדים ורודים. הוא קם,
שפשף את עיניו והלך לבדוק את הדבר. ולשמחתו
ראה שם ילדה, בערך בת שנתיים, בעלת עור ורוד
כמו זה של הורדים שמעליה. הוא לקח אותה
בזרועותיו אך היא לא נבהלה כלל, אלא רק הניעה
בראשה וחייכה בהנאה. הזקן עטף אותה במעילו
והתחיל לצעוד, מהר כמה שרק יכול היה, אל ביתו
חזרה.
כשהגיע לביתו הניח את הילדה בשוקת שליד
הדלת ורץ לאשתו בקריאה "בואי, בואי מהר!"

הבאתי לך בת עם שערות כמו זהב ועיניים כמו כוכבים!"

הזקנה רצה מהר מהקומה העליונה כדי לראות את האוצר אך כשבעלה הוביל אותה לדלת הם ראו שהשוקת ריקה!

הם התחילו לחפש את הילדה מסביב ולא היה מקום שבו לא חיפשו כי חשבו שהקטנה איכשהו זחלה מהשוקת, אך לא היה כל סימן ממנה. "איפה היא יכולה להיות?" התייפח הזקן בייאוש "הו, מדוע עזבתי אותה לרגע? האם פיות לקחו אותה או חיה כלשהי טרפה אותה?" והם המשיכו בחיפושים, אך לא ראו כל פיות וגם לא עקבות חיית טרף ובסוף מיואשים חזרו לבקתה שלהם.

**

ומה קרה לילדה? ובכן, כשהרגישה שהיא במקום זר ולבדה, התחילה לבכות מפחד ועיט, שרחף לא רחוק, שמע אותה והחליט לבדוק מאין בא הצליל המוזר. כשראה את היצור הוורדרד והשמנמן חשב על הגוזלים הרעבים שלו בקן וירד לשוקת, חטף אותה בטפריו ותוך שניות הניח אותה בקן שלו, בין

העיטים הקטנים. הגוזלים הופתעו מהיצור המוזר שהונח ביניהם, אבל במקום לטרוף אותה, כפי שחשב אבא שלהם שיעשו, הם התקרבו אליה ובכנפיהם הגנו עליה מהשמש הלוהטת. במעמקי היער, שבו העיט בנה את הקן שלו זרם נחל שמימיו היו רעילים ועל הגדה שלו חיה תולעת איומה, בעלת שבעה ראשים. התולעת ראתה את העיט לעתים קרובות כשהוא עף אל צמרת העץ ומביא אוכל לגוזלים שלו. היא המתינה בסבלנות לרגע בו הגוזלים יתחילו ללמוד לעוף ותוך כך יפלו מהקן. ברור היה שבנוכחות אבא העיט היא לא תוכל לעשות כלום, אבל קיוותה שבהעדרו הגוזלים יפלו לה לטרף.

ואמנם לא עבר זמן והגוזלים התחילו לנפנף בכנפיהם. התולעת, שהייתה רעבה כבר, החליטה לתקוף אותם ויצאה מהנחל. הגוזלים ראו פתאום בפניהם את עיניה הלוהטות של התולעת ולשונות רבים שהתקרבו אליהם יותר ויותר. הם נרתעו בפחד גדול וניסו להסתתר בפניה רחוקה של הקן. אך בדיוק כשהלשונות המאיימות של התולעת

כמעט והגיעו אליהם, השמיעה התולעת זעקה
איומה ונפלה אחרוה. מלמטה נשמעו קולות קרב
אכזרי והעץ כולו רעד, למרות שלא הייתה כל רוח.
הרעשים, נהימות וריטונים הפחידו את העיטים
הקטנים עוד יותר והם חשבו שהגיעה שעתם
האחרונה. רק הילדה, שהזקן קראה לה "ורד-בר"
ישנה בשקט ולא הרגישה במהומה כלל.
בבוקר חזר העיט הגדול וראה את שרידי גופה
הצהובים של התולעת. הוא שמח מאוד שהסכנה
עברה ועף מהר לקן.
"מי הרג את התולעת?" שאל את גוזליו. אך הם לא
ידעו להשיב ורק סיפרו שניצלו ברגע האחרון.
העיט, שראה את ורד-בר ישנה עדיין בשקט,
התחיל לחשוב האם יתכן שהיא זו שהביאה לו את
המזל ושהכישופים שלה הם שהצילו את גוזליו.
"ילדים" אמר "הרי הבאתי לכם ארוחה, ואתם לא
נגעתם בה כלל. מה קרה?" אבל העיטים הקטנים
לא ענו ובינתיים ורד-בר פתחה את עיניה ונראתה
להם יותר יפה אפילו מאשר קודם.
מאז ורד-בר חי כמו נסיכה. העיט עבר ביער ואסף

את האזוב העדין והרך ביותר שרק יכול היה למצוא
כדי לרפד את המיטה שלה וגם את הפרחים היפים
ביותר מאלה שגדלו באחו כדי לקשט את הקן בו
היא חיה. הוא עשה את הקן כה יפה ונוח שכל
הפיות שבסביבה היו בוודאי נהנות לישון בו
ולהתנדנד ברוח הקלה.
וכשהגוזלים גדלו כבר ויכלו לעוף חופשית, הוא
הראה להם איפה גדלים גרגירי היער והפירות
הטעימים ביותר שורד-בר אהבה לאכול.
עברו שנים וורד-בר נעשתה מדי שנה גדולה ויפה
יותר והיא חיה בקן העיטים ומעולם לא חשבה
לצאת ממנו. אלא מדי פעם היא נעמדה שם
והביטה על העולם היפה שלרגליה. כל ציפורי היער
היו לה לחברה והן באו ושוחחו אתה. ולמשחק היו
לה פרחים יפים שהביאו לה הציפורים מארצות
רחוקות וגם פרפרים שרקדו באוויר סביבה. וכך
היא חיה עד גיל ארבע-עשרה.

**

יום אחד בנו של הקיסר יצא לצייד ואחרי שרכב רק
קצת יצא מולו צבי משיחים ורץ לפניו. הנסיך רדף

אחריו אך הצבי ברח בזריזות ופתאום הנסיך מצא את עצמו ביער עבות, איפה שרגל אדם לא דרכה. העצים היו כה צפופים שהוא עצר לרגע והקשיב, מחפש קול כלשהו, כי השקט המוחלט במקום הפחיד אותו. אך הוא לא שמע יותר קול נביחות כלבים או תקיעות קרן. הוא המתין וחשב איך להמשיך, כשפתאום הרגיש בקרן אור שנראית כמו זרמת מצמרת עץ גדול. כשהרים את ראשו ראה קן וגוזלי עיט שהביטו עליו מלמעלה. הנסיך הצמיד חץ לקשתו וכוון אותו אליהם אך באותו רגע קרן אור אחרת סינורה אותו. האור היה כה חזק שהוא הפיל את הקשת וכיסה את עיניו בשתי הידיים. כשבסוף העז לציץ בין האצבעות ראה את ורד-בר המביטה עליו מלמעלה. זו הייתה לה הפעם הראשונה שראתה בן-אדם, מאז שהזקן עזב אותה ליד ביתו.

"איך אוכל להגיע אליך?" הוא קרא. אך היא רק נדה בראשה והתיישרה במקומה בקן.

הנסיך לא ידע איך לנהוג. הנערה מאוד מצאה חן בעיניו אך הוא סבב את סוסו ויצא מהיער. יכול היה

גם להישאר שם, כי ממילא לא היה יותר מסוגל לכלום, כך התמלא לבו בתשוקה לורד-בר. הוא חזר ליער עוד פעמיים כדי למצוא אותה אך לא הצליח למצוא שוב את המקום וכל פעם חזר הביתה עצוב ומתגעגע יותר מקודם.

כשאביו הקיסר ראה את העצב של בנו, קרא לו ושאל מה הסיבה לכך. והנסיך הודה שבבועת ורד-בר ממלא את לבו ובלעדיה הוא לא יוכל להיות מאושר.

הקיסר נבוך מעט. היה לו ספק האם נערה מצמרת העץ תוכל להיות קיסרית טובה, אך הוא אהב את בנו מאוד והבטיח לו למצוא אותה.

כבר למחרת נשלחו שליחים לכל רחבי הארץ לברר איפה ניתן למצוא נערה שיושבת בצמרת של עץ. פרס גדול ומקום מכובד בחצר הקיסר הובטח למי שיצליח למצוא אותה. אך איש לא ידע. כל הנערות בממלכה גרו בבתים על הקרקע וצחקו על הרעיון שיכולות לגדול על עצים. "איזו קיסרית תהיה זו" אמרו, כפי שגם אמר קודם הקיסר בעצמו.

השליחים היו כבר מיואשים כשפתאום אישה זקנה

יצאה מהקהל ודיברה אליהם. היא לא הייתה רק זקנה, אך גם מכוערת מאוד, עם גיבנת על גבה וראש קרח, וכשפנתה אל השליחים הם פרצו בצחוק גדול.

"אוכל להראות לכם נערה שחיה בצמרת עץ"

אמרה, אך הם רק צחקו עוד יותר.

"לכי מכאן, מכשפה זקנה" קראו "פן תביאי לנו מזל רע."

אלא שהאישה עמדה על שלה והצהירה שיודעת איפה אפשר למצוא את הנערה.

"לכו אתה" אמר בסוף ראש השליחים "פקודת

הקיסר ברורה. יש להביא לחצר הקיסר את מי

שיכול לספר משהו על נערה כזאת. העלו אותה

למרכבה והביאו לארמון." וכך הביאו את האישה

הזקנה.

"אמרת שאת יכולה להביא הנה את הנערה

מהיער?" שאל הקיסר שישב על כס המלכות שלו.

"כן, הוד מלכותו, ואני אעמוד בדיבורי" אמרה.

"אז הביא אותה הנה מיד" אמר הקיסר.

"אני זקוקה לסיר ומעמד תלת-רגלי" אמרה האישה

והקיסר ציווה להביא לה מיד את החפצים.

האישה לקחה אותם ויצא מיד לדרך, ואתה הנסיך

עם הציידים המלכותיים אחריו. האישה הלכה מהר

ובדרך דיברה בקול רם, כך שאפשר היה לחשוב כי

מחנה צוענים שלם הולך בדרך. אך כשהגיעה

לקצה היער אמרה לכולם להתרחק ונכנסה לבדה

ליער החשוך. שם היא נעצרה קרוב לעץ שעליו חיה

הנערה, אספה קצת זרדים והדליקה אש. את

תלת-הרגל שמה מעליו ותלתה עליו את הסיר. אלא

שהסיר לא נשמר על המעמד. כל פעם שהיא שמה

אותו שם הוא נפל ברעש גדול. נראה היה שהוא

מכושף. איש לא יודע מה היה קורה, אילו לא

ורד-בר, שהביטה מלמעלה. היא איבדה את

סבלנותה מטיפשותה של האישה וקראה

"תלת-הרגל לא יעמוד על התל הזה. צריך להזיז

אותו!"

"איך להזיז אותו, ילדתי?" שאלה הזקנה, כשהיא

מביטה אל הקן ובידה מנסה להחזיק את הסיר.

"אמרתי כבר שכך לא תצליחי" קראה ורד-בר

בעצבנות "עשי אש קרוב יותר לעץ ותלי את הסיר

על אחד הענפים!"
הזקנה לקחה את הסיר ותלתה אותו על ענף קטן
שנשבר מיד, והסיר שוב נפל לארץ.
"אילו רק רצית להראות לי איך לעשות זאת, אולי
הייתי מבינה" אמרה האישה.
בזריזות רבה גלשה הנערה מהעץ ועמדה ליד
האישה, כדי להסביר לטיפשה איך לתלות את
הסיר. אך זו מיד חטפה אותה, העלתה על כתפיה
ורצה לקצה היער, שם כבר עמד הנסיר.
הצעיר קפץ מולה, חטף את הנערה בזרועותיו
ונישק לה בפני כולם.
היא הולבשה מיד בשמלת זהובה, פנינים הותקנו
בשערותיה והועלתה למרכבה רתומה לשישה
סוסים לבנים ביותר. כך היא הובאה לשערי
הארמון. תוך שלושה ימים התקיימה החתונה ונשף
גדול ומפואר.
מאז נהגו לאמור בממלכה שאם מישהו רוצה
באישה מושלמת, חייב לחפשה בצמרת עץ.